

1. Verloofd

Niemand kijkt naar je, zei ik bezwerend tegen mezelf. *Niemand kijkt naar je. Niemand kijkt naar je.*

Maar omdat ik ook tegen mezelf niet overtuigend kon liegen, moest ik het toch even controleren.

Terwijl ik voor een van de drie stoplichten in de stad op groen stond te wachten, gluurde ik snel naar rechts. Mevrouw Weber zat in haar enorme gezinswagen met haar hele bovenlichaam naar me toe gedraaid. Haar ogen boorden zich in de mijne en ik kromp in elkaar terwijl ik me afvroeg waarom ze haar blik niet gegeneerd afwendde. Het was toch zeker nog altijd onbeleefd om naar mensen te staren? Gold dat soms niet meer voor mij?

Toen drong het tot me door dat deze ruiten zo donker waren dat ze waarschijnlijk geen flauw idee had dat ik achter het stuur zat, laat staan dat ik had gezien dat ze zo naar me keek. Ik probeerde mezelf een beetje te troosten met het feit dat ze niet naar mij, maar naar de auto staarde.

Mijn auto. Zucht.

Ik keek naar links en kreunde. Twee voetgangers waren stokstijf op de stoep blijven staan en hadden het zo druk met staren dat ze hun kans om over te steken lieten schieten. Achter hen tuurde meneer Marshall met open mond door de etalage van zijn souvenirwinkeltje. Het viel me nog mee dat hij zijn neus niet tegen het glas gedrukt had. Nog niet in elk geval.

Het licht sprong op groen en in mijn haast om weg te komen trapte ik zonder erbij na te denken hard op het gaspedaal, zoals ik normaal gesproken ook gedaan zou hebben om mijn stokoude Chevy pick-up in beweging te krijgen.

De motor gromde als een jagende panter en de auto schoot zo hard naar voren dat mijn lijf tegen de rug van de met zwart leer beklede stoel sloeg en mijn maag geplet werd tegen mijn ruggengraat.

'Aah!' hijgde ik terwijl mijn voet onhandig naar de rem tastte. Ik probeerde rustig te blijven en aaide heel zachtjes over het pedaal, maar de auto kwam desondanks onmiddellijk met een ruk tot stilstand.

Ik durfde niet om me heen te kijken om te zien hoe de toeschouwers reageerden. Nu wist iedereen wie er in deze auto zat, voor het geval dat nog niet duidelijk was. Met de neus van mijn schoen duwde ik het gaspedaal heel voorzichtig een halve millimeter naar beneden, en de auto stooft weer vooruit.

Uiteindelijk wist ik mijn doel te bereiken: de benzinepomp. Het was dat de tank bijna leeg was, anders was ik nooit de stad in gegaan. Ik miste tegenwoordig een hoop in mijn leven (crackers, schoenveters, dat soort dingen), omdat ik zo min mogelijk in het openbaar probeerde te verschijnen.

In een razend tempo, alsof het een wedstrijd was, deed ik het klepje open, schroefde de dop eraf, haalde mijn kaart door de gleuf en stak de slang in de tank, allemaal binnen een paar seconden. Maar de cijfers op de teller kon ik natuurlijk niet sneller laten gaan. Ze tikten traag voorbij, bijna alsof ze me expres probeerden te irriteren.

Het was niet zonnig – een typische druilerige dag in Forks, Washington – maar toch had ik het gevoel dat er een schijnwerper op me gericht was die alle aandacht naar de sierlijke ring aan mijn linkerhand leidde. Op dit soort momenten, met al die prikkende ogen in mijn rug, leek de ring haast als een neonreclame te knippen: *kijk naar mij, kijk naar mij!*

Het was stom om me zo opgelaten te voelen, dat wist ik ook wel. Op de mening van mijn vader en moeder na was het toch helemaal niet belangrijk wat anderen van mijn verlovingsvondsten vonden? Of van mijn nieuwe auto? Van het feit dat ik op mysterieuze wijze was toegelaten tot een prestigieuze universiteit? Van de glanzende, zwarte creditcard die in mijn achterzak brandde?

‘Het kan me heus niet schelen wat zij ervan vinden,’ mompelde ik binnensmonds.

‘Eh, mevrouw?’ zei een mannenstem.

Ik draaide me om en had daar onmiddellijk spijt van.

Naast een luxe SUV met een stel gloednieuwe kano’s op het dak stonden twee mannen. Ze keken niet naar mij – ze starden allebei naar de auto.

14 Zelf snapte ik al die ophef niet zo, maar ik was dan ook al blij als ik de logo’s van Toyota, Ford en Chevrolet uit elkaar kon houden. Deze auto was glanzend zwart, gestroomlijnd en mooi, maar voor mij bleef het gewoon een auto.

‘Sorry dat ik u stoort, maar wat is dat precies voor auto?’ vroeg de langste man.

‘Eh, een Mercedes, toch?’

‘Ja,’ zei de man beleefd terwijl zijn kleinere vriend met zijn ogen rolde. ‘Dat

weet ik. Maar ik vroeg me af of dat... Is dat een Mercedes *Guardian*?' De man sprak de naam eerbiedig uit. Ik had het idee dat deze kerel het heel goed zou kunnen vinden met Edward Cullen, mijn... verloofde (de waarheid viel nu echt niet meer te ontkennen: de bruiloft was al over een paar dagen). 'Die is zelfs in Europa nog niet eens officieel te koop,' ging de man verder, 'laat staan hier.'

Terwijl zijn ogen langs de contouren van mijn auto gleden (ik zag eigenlijk niet zo veel verschil met andere sedans van Mercedes, maar ja, wie was ik...) peinsde ik even over de moeite die ik had met woorden als 'verloofde', 'bruiloft', 'echtgenoot' en meer van dat soort dingen.

Mijn hersenen weigerden het gewoon te accepteren.

Ten eerste was er tijdens mijn opvoeding altijd op gehamerd dat je alleen al bij de gedachte aan wijde witte jurken en bruidsboeketten in elkaar hoorde te krimpen. Maar bovenal kon ik zo'n serieus, degelijk, saai idee als 'echtgenoot' niet verenigen met mijn idee van Edward. Het was alsof je een aartsengel een accountant liet spelen: ik kon me hem gewoon niet voorstellen in zo'n burgerlijke rol.

Net als altijd wanneer ik aan Edward dacht, begon mijn hoofd te tolleren in een wervelwind aan dagdromen. De man achter me moest zijn keel schrapen om mijn aandacht te trekken; hij stond nog steeds te wachten op mijn antwoord over het model en type van de auto.

'Ik weet het niet,' zei ik eerlijk.

'Zou ik er misschien mee op de foto mogen?'

Dat moest ik even verwerken. 'Echt? Wilt u op de foto met mijn auto?'

'Ja, niemand gelooft me als ik het niet kan bewijzen.'

'Eh... Oké dan. Best.'

Ik hing vlug de benzineslang terug en kroop achter het stuur om me te verstoppen terwijl de man enthousiast een enorm, professioneel uitzien fototoestel uit zijn rugzak opdiepte. Hij en zijn vriend poseerden om de beurt naast de motorkap, en vervolgens begonnen ze de achterkant te fotograferen.

'Ik mis mijn pick-up,' jammerde ik tegen mezelf.

O, hoe toevallig – té toevallig – dat mijn pick-up hijgend en puffend zijn laatste adem uitblies, slechts een paar weken nadat Edward en ik onze veel te eenzijdige overeenkomst hadden gesloten. Een van de punten van die afspraak was dat hij een vervanger voor mijn pick-up mocht kopen als die er de brui aan zou geven. Edward had me ervan proberen te overtuigen dat het nou eenmaal te ver-

wachten was; mijn pick-up had een lang en gelukkig leven gehad en was nu een natuurlijke dood gestorven. Zei hij. Ik kon zijn verhaal natuurlijk niet controleren en het had geen zin om in mijn eentje te proberen mijn pick-up weer tot leven te wekken. Mijn lievelingsmonteur...

Die gedachte kapte ik onmiddellijk af, en in plaats daarvan luisterde ik naar de stemmen van de mannen buiten, die gedempt doorklonken in de auto.

‘...ging hem met een vlammenwerper te lijf in dat filmpje. Nog geen rimpeltje in de lak.’

‘Natuurlijk niet. Zelfs met een tank krijg je deze schoonheid nog niet plat. Er is hier eigenlijk niet echt een markt voor. Hij is meer ontworpen voor diplomaten in het Midden-Oosten, en wapenhandelaars en drugsbaronnen en zo.’

‘Denk je dat zij ook iets voorstelt?’ vroeg de kleine fluisterend. Ik trok met brandende wangen mijn hoofd in.

‘Tja,’ zei de lange. ‘Zou kunnen. Kan me niet voorstellen waar je hier raketwerend glas en achttienhonderd kilo bepantsering voor nodig zou hebben. Zeker op weg naar gevaarlijker oorden.’

Bepantsering. *Achttienhonderd kilo* bepantsering. En rakétwerend glas? Heel fijn. Was kogelwerend uit de mode of zo?

Nou ja, ergens was het ook wel logisch – als je een verknipt gevoel voor humor had.

Ik had heus wel verwacht dat Edward onze overeenkomst zou uitbuiten, dat hij zijn deel zou verzwaren zodat hij veel meer zou kunnen geven dan hij terug zou krijgen. Ik had gezegd dat hij mijn pick-up mocht vervangen zodra die daaraan toe was, maar ik had natuurlijk niet gedacht dat dat al zo snel zou zijn. Toen ik had moeten toegeven dat mijn auto alleen nog als een onbeweeglijk eerbetoon aan oldtimer-Chevy’s langs de kant van de weg stond, wist ik al dat ik me waarschijnlijk zou generen voor de vervanging waar hij mee aan zou komen zetten. Dat iedereen fluisterend naar me zou staren. En dat was ook zo. Maar het was geen moment bij me opgekomen dat hij me twee auto’s zou geven.

16 De ‘voor’-auto en de ‘na’-auto, had hij uitgelegd toen ik door het lint was gegaan.

Dit was alleen nog maar de ‘voor’-auto. Hij zei dat hij hem had gehoord en had beloofd dat hij hem na de bruiloft terug zou brengen. Ik had het maar een raar verhaal gevonden, maar nu werd het me opeens allemaal duidelijk.

Ha ha. Omdat ik zo’n breekbaar mensje was, een brokkenpiloot die altijd het

slachtoffer werd van haar eigen botte pech, had ik blijkbaar een tankbestendige auto nodig om me te beschermen. Om je dood te lachen. Ik wist zeker dat hij en zijn broers het achter mijn rug om een reuzegoede grap hadden gevonden.

Maar misschien is het wel helemaal geen grap, sufkop, fluisterde een stemmetje in mijn achterhoofd. Misschien maakt hij zich echt wel zo veel zorgen om je. Het zou niet de eerste keer zijn dat hij een beetje doorschiet in zijn beschermingsdrang.

Ik zuchtte.

De 'na'-auto had ik nog niet gezien. Die stond onder een laken ergens in de verste uithoek van de garage van de Cullens. Ik wist dat de meeste mensen onderhand wel een keer stiekem gekeken zouden hebben, maar ik hoefde het echt niet te weten.

Die tweede auto had vast geen bepantsering, want die zou ik na de huwelijksreis niet meer nodig hebben. Een van de vele voordelen van mijn nieuwe leven was dat ik praktisch onverwoestbaar zou zijn. Ik werd geen Cullen voor de dure auto's en imponerende creditcards.

'Hé,' riep de lange man en hij zette zijn handen als een kommetje tegen het glas in een poging naar binnen te kijken. 'We zijn klaar, hoor. Heel erg bedankt!'

'Geen dank,' riep ik terug, waarna ik gespannen de motor startte en héél voorzichtig het gaspedaal intrapte.

Ik was al ik weet niet hoe vaak over de vertrouwde weg naar huis gereden, maar ik kon de door de regen verbleekte posters nog steeds niet naar de achtergrond verdringen. Elke flyer, vastgeniet aan telefoonpalen en met plakband aan straatnaambordjes bevestigd, was een klap in mijn gezicht. Een verdiende klap. Ik werd onmiddellijk herinnerd aan de gedachte die ik zonet nog zo resoluut terzijde had geschoven en die ik op deze weg niet meer kon ontwijken. Niet nu er om de zoveel meter een foto van 'mijn lievelingsmonteur' voorbijflitste.

Mijn beste vriend. Mijn Jacob.

DE WIE HEEFT DEZE JONGEN GEZIEN?-posters waren niet het werk van Jacobs vader. Het was mijn vader, Charlie, die de flyers had laten drukken en ze overal in de stad had opgehangen. En niet alleen in Forks, maar ook in Port Angeles, Sequim, Hoquiam, Aberdeen en elke andere stad op het Olympisch Schiereiland. Hij had er ook voor gezorgd dat dezelfde poster bij alle politiebureaus van de staat Washington aan de muur hing. Op zijn eigen kantoor had hij een heel prikbord gewijd aan de verdwijning van Jacob. Een prikbord dat, tot zijn grote teleurstelling en frustratie, nog vrijwel leeg was.

Mijn vader was niet alleen teleurgesteld over het gebrek aan reacties. Hij was vooral teleurgesteld in Billy, Jacobs vader en Charlies beste vriend.

Omdat Billy niet méér betrokken was bij de zoektocht naar zijn zestienjarige wegloper. Omdat Billy weigerde om de posters in La Push op te hangen, het reservedorp aan de kust waar Jacob woonde. Omdat hij zich erbij neergelegd leek te hebben dat Jacob was verdwenen, alsof hij er verder niets aan kon doen. Omdat hij zei: ‘Jacob is volwassen. Hij komt wel weer thuis als hij dat wil.’

En het frustreerde hem dat ik het met Billy eens was.

Ik hing ook geen posters op. Want Billy en ik wisten allebei waar Jacob was, zo ongeveer dan, en we wisten ook dat niemand deze ‘jongen’ had gezien.

De flyers zorgden zoals altijd voor een groot, dik brok in mijn keel en prikken-de tranen in mijn ogen, en ik was blij dat Edward deze zaterdag aan het jagen was. Als Edward mijn reactie zag, zou hij zich ook alleen maar ellendig voelen.

Het had natuurlijk ook zo z'n nadelen dat het zaterdag was. Terwijl ik langzaam de bocht nam en mijn straat in reed, zag ik mijn vaders politieauto al op de oprit voor ons huis staan. Hij was weer niet gaan vissen vandaag: hij zat nog steeds te mokken over de bruiloft.

Dat betekende dus ook dat ik onze telefoon niet kon gebruiken. Maar ik móést bellen...

Ik zette mijn auto langs de stoepwand, achter het Chevystandbeeld, en pakte de mobiel die Edward me had gegeven voor noodgevallen uit het dashboardkastje. Ik belde en hield mijn vinger op de rode knop toen de telefoon overging. Gewoon voor het geval dat.

‘Hallo?’ zei Seth Clearwater toen hij opnam, en ik slaakte een zucht van verlichting. Ik was veel te schijterig om met zijn oudere zus Leah te praten. ‘Iemand iets toebijten’ was vaak net iets te letterlijk van toepassing op Leah.

‘Hoi Seth, met Bella.’

‘O, hé Bella! Hoe gaat het met je?’

18 Ik sta op het punt om in huilen uit te barsten en ik wil nu gerustgesteld worden. ‘Prima.’

‘Bel je voor een update?’

‘Je bent helderziend.’

‘Nee, hoor. Ik ben Alice niet – jij bent gewoon voorspelbaar,’ zei hij grinnikend. In de Quileueroedel van La Push was er behalve Seth niemand die de namen van de Cullens zonder moeite over zijn lippen kreeg, en hij was al helemaal

de enige die grappen maakte over dingen als mijn haast alwetende, aanstaande schoonzus.

‘Ik weet het.’ Ik aarzelde even. ‘Hoe is het met hem?’

Seth zuchtte. ‘Nog steeds hetzelfde. Hij wil niets zeggen, ook al weten we dat hij ons kan horen. Hij probeert om niet als mens te denken, als je begrijpt wat ik bedoel. Hij laat zich leiden door zijn instincten.’

‘Weet je waar hij nu is?’

‘Ergens in het noorden van Canada. Ik weet niet waar precies. Hij houdt zich niet zo bezig met de provinciegrenzen.’

‘Heb je enig idee of hij...’

‘Hij komt niet naar huis, Bella. Sorry.’

Ik slikte. ‘Geeft niet, Seth. Ik wist het al voor ik het vroeg. Ik wil het gewoon zo graag.’

‘Ja, dat willen we allemaal.’

‘Fijn dat je me niet laat stikken, Seth. Dat nemen de anderen je vast niet in dank af.’

‘Die zijn inderdaad niet zo’n fan van je,’ beaamde hij opgewekt. ‘Slaat nergens op, als je het mij vraagt. Jacob heeft zijn keuzes gemaakt, en jij de jouwe. Jake vindt ook dat ze stom reageren. Hoewel hij er natuurlijk ook niet erg blij mee is dat jij telkens naar hem blijft vragen.’

Ik hapte naar adem. ‘Ik dacht dat hij niet met jullie praatte.’

‘Hij doet z’n best, maar hij kan niet alles voor ons verborgen houden.’

Dus Jacob wist dat ik me zorgen maakte. Ik vroeg me af of ik dat erg vond. Nou ja, dan wist hij in elk geval ook dat ik niet met de noorderzon vertrokken was of nooit meer aan hem dacht. Daar had hij me vast wel voor aangezien.

‘Zie ik je op... op de bruiloft?’ vroeg ik, en ik moest mezelf dwingen om het woord uit te spreken.

‘Ja, ik kom met m’n moeder. Echt heel leuk dat je ons hebt uitgenodigd.’

Ik glimlachte toen ik zijn enthousiasme hoorde. Het was eigenlijk Edwards idee geweest om de Clearwaters te vragen, maar ik was blij dat hij eraan gedacht had. Het zou fijn zijn om Seth in de buurt te hebben, als een soort verbinding, hoe oppervlakkig ook, met de jongen die eigenlijk mijn getuige had moeten zijn. ‘Jij hoort er gewoon bij.’

‘Doe Edward de groeten van me, goed?’

‘Zal ik doen.’

Ik schudde mijn hoofd. Tussen Edward en Seth was een vriendschap opgebloeid waar ik nog steeds niets van snapte. Maar het bewees dat het niet hoefde te gaan zoals het nu ging. Dat vampiers en weerwolven heus wel met elkaar overweg konden, als ze maar wilden.

Maar niet iedereen vond dat een prettig idee.

‘O,’ zei Seth, en zijn stem schoot een octaaf omhoog. ‘Eh, Leah is thuis.’

‘Oké! Dag!’

De verbinding werd verbroken. Ik legde de telefoon op de stoel naast me en bleef even zitten om me geestelijk voor te bereiden voor ik naar binnen zou gaan, naar Charlie.

Mijn arme vader had ook wel erg veel aan zijn hoofd momenteel. Jacob-de-wegloper was slechts een van de lasten op zijn toch al zwaarbeladen schouders. Hij maakte zich bijna net zo veel zorgen om mij, zijn nog-maar-net-meerderjarige dochter die op het punt stond mevrouw Cullen te worden.

Langzaam liep ik door de motregen, terwijl ik terugdacht aan de avond waarop we het hem verteld hadden...

Toen het geronk van Charlies surveillancewagen zijn terugkomst aankondigde, woog de ring om mijn vinger ineens vijftig kilo. Ik wilde mijn linkerhand in mijn zak steken (of misschien kon ik er beter op gaan zitten), maar Edwards koele, stevige greep hield hem recht voor me.

‘Zit nou eens stil, Bella. Je hoeft geen moord op te biechten, hoor.’

‘Jij hebt makkelijk praten.’

Ik luisterde naar het dreigende geluid van mijn vaders laarzen die over de oprit stampten. De sleutel rammelde in de deur, die niet eens op slot zat. Het deed me denken aan zo’n scène uit een horrorfilm waarin het slachtoffer beseft dat ze vergeten is de deur te vergrendelen.

‘Rustig maar, Bella,’ fluisterde Edward toen hij mijn hartslag hoorde versnellen.

20 De deur sloeg tegen de muur, en ik kromp in elkaar alsof ik een stroomstoot had gekregen.

‘Hallo, Charlie,’ riep Edward volkomen ontspannen.

‘Niet doen!’ protesteerde ik zachtjes.

‘Waarom niet?’ fluisterde Edward terug.

‘Hij moet eerst zijn pistool ophangen!’

Edward grinnikte en haalde zijn vrije hand door zijn warrige, bronskleurige haar.

Charlie kwam de hoek om. Hij had zijn uniform nog aan en zijn wapen nog om, en hij probeerde geen scheef gezicht te trekken toen hij ons samen op het tweezitsbankje zag zitten. Hij had de laatste tijd erg zijn best gedaan om Edward aardiger te vinden, maar deze onthulling zou al die moeite uiteraard meteen weer tenietdoen.

‘Hé, jongens. Alles goed?’

‘We willen graag even met je praten,’ zei Edward heel kalm. ‘We hebben iets leuks te vertellen.’

Charlies geforceerd vriendelijke uitdrukking maakte op slag plaats voor duister wantrouwen.

‘Tets leuks?’ gromde Charlie terwijl hij me doordringend aankeek.

‘Ga even zitten, pap.’

Hij trok een wenkbrauw op, staarde me vijf seconden aan, stampte vervolgens naar de leunstoel en ging met een kaarsrechte rug op het uiterste puntje zitten.

‘Maak je geen zorgen, papa,’ zei ik na een geladen stilte. ‘Alles gaat prima.’

Edward trok een grimas, en ik wist dat hij bezwaar had tegen het woord ‘prima’. Hij zou waarschijnlijk eerder iets als ‘fantastisch’, ‘perfect’ of ‘schitterend’ hebben gezegd.

‘Tuurlijk, Bella, vast. Als alles zo goed gaat, waarom zweet je dan zo?’

‘Ik zweet niet,’ loog ik.

Ik kromp in elkaar onder zijn strenge blik en schoof nog wat dichters naar Edward toe, terwijl ik stiekem met de rug van mijn rechterhand over mijn voorhoofd veegde om het bewijsmateriaal te verwijderen.

‘Je bent zwanger!’ barstte Charlie uit. ‘Je bent zwanger, hè?’

Hoewel die vraag overduidelijk aan mij gericht was, keek hij nu woedend naar Edward, en ik zou zweren dat ik zijn hand even naar zijn pistool zag gaan.

‘Nee! Natuurlijk niet!’ Ik wilde Edward een por geven, maar ik wist dat ik daar alleen maar een blauwe elleboog aan zou overhouden. Ik had meteen tegen Edward gezegd dat dat het eerste was wat iedereen zou denken. Waarom zouden weldenkende mensen anders op hun achttiende gaan trouwen? (‘Omdat ze van elkaar houden,’ had hij geantwoord, waarop ik met mijn ogen had gerold. Tuurlijk.)

Charlie keek iets minder kwaad. Je kon over het algemeen meteen aan mijn gezicht zien of ik loog of niet, en hij geloofde me. ‘O. Sorry.’

‘Excuses aanvaard.’

Het was heel lang stil, en na een tijdje besepte ik dat iedereen zat te wachten tot ik iets zou zeggen. In paniek keek ik op naar Edward. Dit zou ik nooit over mijn lippen kunnen krijgen.

Hij glimlachte naar me, rechtte zijn schouders en wendde zich tot mijn vader.

‘Charlie, ik ben me ervan bewust dat ik dit niet helemaal volgens het boekje heb gedaan. Traditioneel gezien had ik het eerst aan jou moeten vragen. Ik wil niet oneerbiedig overkomen, maar aangezien Bella al “ja” heeft gezegd en ik haar keuze niet wil bagatelliseren, vraag ik je niet om haar hand, maar om je zegen. We gaan trouwen, Charlie. Ik hou meer van haar dan van wie ook ter wereld, meer dan van mijn eigen leven, en als door een wonder houdt zij net zo van mij. Wil je ons je zegen geven?’

Hij klonk zo zeker, zo rustig. Toen ik het onwankelbare zelfvertrouwen in zijn stem hoorde, had ik heel even een helder moment. In een flits begreep ik hoe hij de wereld zag, en een fractie van een seconde lang was het volstrekt logisch dat we gingen trouwen.

En toen zag ik de blik in Charlies ogen, die nu strak op de ring gericht waren.

Ik hield mijn adem in terwijl zijn gezicht van kleur veranderde, van wit naar rood, van rood naar paars, van paars naar blauw. Ik wilde opstaan (ik weet niet precies wat ik wilde doen, misschien de heimlichmanoeuvre toepassen voor het geval hij stikte of zo) maar Edward gaf een kneepje in mijn hand en mompelde: ‘Laat hem maar even,’ zo zacht dat alleen ik het kon horen.

Het was nog veel langer stil dan zonet. Toen kreeg Charlies gezicht heel langzaam zijn normale kleur weer terug. Hij perste zijn lippen op elkaar en fronste zijn voorhoofd, zijn vaste ‘ik denk heel hard na’-uitdrukking. Hij keek ons een tijdlang aan en ik voelde hoe Edward naast me ontspande.

‘Verbaast me eigenlijk niks,’ bromde Charlie. ‘k Wist wel dat ik zoiets een
22 keer voor m’n kiezen zou krijgen.’

Ik ademde uit.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij met een boze blik aan mij.

‘Ik ben honderd procent zeker van Edward,’ zei ik zonder aarzelen.

‘Maar ook van dat trouwen? Waarom hebben jullie zo’n haast?’ Opnieuw keek hij me wantrouwig aan.

We hadden zo'n haast omdat ik verdorie elke dag dichters bij de negentien kwam, terwijl Edward al meer dan negentig jaar zijn volmaakte zeventienjarige zelf bleef. Wat mij betreft was dat niet meteen reden voor een huwelijk, maar de bruiloft was onderdeel van de uitgebreide, ingewikkelde overeenkomst die Edward en ik hadden gesloten om bij het punt uit te kunnen komen waar we nu bijna waren aanbeland: mijn transformatie van sterfelijk naar onsterfelijk.

Maar dat kon ik allemaal niet aan Charlie uitleggen.

'We gaan in de herfst samen naar Dartmouth, Charlie,' hielp Edward hem herinneren. 'Ik wil alles graag doen zoals het hoort, om het zo maar te zeggen. Zo ben ik opgevoed.' Hij haalde zijn schouders op.

Hij overdreef niet: ouderwetse normen en waarden waren helemaal in tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Charlie trok een scheef gezicht. Hij was op zoek naar een goed tegenargument. Maar wat moest hij zeggen? *Ik heb liever dat jullie eerst gewoon lekker zondig gaan samenwonen?* Hij was een vader, hij kon geen kant op.

'Ik wist wel dat het eraan zat te komen,' mompelde hij fronsend tegen zichzelf. Toen werd zijn gezicht opeens helemaal glad en uitdrukingsloos.

'Papa?' vroeg ik bezorgd. Ik keek naar Edward, maar ook van zijn gezicht werd ik niets wijzer.

'Ha!' barstte Charlie uit, en ik schrok me wild. 'Ha ha ha!'

Ik staarde ongelovig naar Charlie, die dubbel lag van het lachen. Zijn hele lijf schudde ervan.

Ik keek naar Edward voor uitleg, maar die klemde zijn lippen stijf op elkaar, alsof hij zelf ook zijn best moest doen om niet te grijnzen.

'Best, toe dan maar,' hikte Charlie. 'Ga maar trouwen.' Er ging een nieuwe lachstuip door hem heen. 'Maar...'

'Maar wat?' wilde ik weten.

'Maar jij moet het aan je moeder vertellen! Ik zeg niets tegen Renée! Dat mag je helemaal zelf doen!' En hij brulde het uit.

Met mijn hand op de deurkruk bleef ik even staan en ik glimlachte. Op dat moment was ik inderdaad doodsbang geworden van Charlies woorden. Ik moest het aan Renée vertellen: dat werd beslist mijn ondergang. Jong trouwen was in Renées ogen nog erger dan levende puppy's koken.

Wie had kunnen voorspellen dat ze zo zou reageren? Ik niet. En Charlie al he-